

ΟΠΤΑΣΙΑ

Ἀχινοπρόσωπη μορφή τῆς σκέψης ξεπλανήτρα
τὰ γιορτινά σου ἔβαλες ἀπόψε κι ἦρθες πάλι
στὴν ἡσυχί μου κάμαρη—τοῦ πόνου τραγουδίστρα—
ἀσύγκριτη προσφέροντας τῆς ἡδονῆς ἀγκάλη.

Μὲ βήματα ἀνάλαφρα τριγύρω μου γυρνᾷς,
τὰ μυθικά σου θέληγτρα μὲ θοιάμβο μου δείχνεις,
στῆς ὁμορφιάς τὸ κύπελλο γλυκὸ κρασὶ κερονᾷς
καὶ στὴν ψυχὴ μου τεχνικὰ ἀνησυχίες οἴχνεις.

Σκηνὲς ποὺ ἔχουν σβύσει πιά ζητᾷς νὰ ζωντανέψεις
στὸ κουρασμένο μου μυαλὸ μὲ χρώματα τρελλὰ,
καὶ τολμηρὰ ὑπόσχεται τῆς πονεμένης σκέψης
ὅ,τι κρυφὰ μὲ τὴν ψυχὴ γιὰ μιὰ χαρὰ μιλά.

Κουραστικά βυθίζομαι στὴν πλάνα ὀπτασία
καὶ νὰ σοῦ ἦ χαρᾶν γή. Πῶς τρέχεις φαντασία. . .

ΚΑΤΟΙΕΣ ΟΡΜΕΣ

Σ' ἀποσπεροῦ τὸ μίλημα μιᾶς λιγωμένης μέρας
μοιραῖα μέσα στὴ ζωὴ βρεθήκαμ' ἐνωμένοι
κρυφανατροίχιασμα τρελλὸ ποὺ σκόρπιζ' ὁ ἀγέρας
μὲ πόνο μυροχάδεμα ὀλόσφιχτα μιᾶς δένει.

Σὰν ταξειδιῶτες βιαστικοὶ νὰ φτάσωμε ζητᾷμε
στὸ λαμπερὸ τοῦ πόθου μας ἐρωτικὸ λιμάνι
γιὰ νίκες τῶν αἰσθήσεων ἀχόρταγα μιλάμε
κι' ἀτέλειωτος συναγερωδὸς στὸ εἶναι μας σημάνει.

Γλυκόχυμα τὰ νέα μας κορμὰ ἀποζητιοῦνται
γιὰ λιχνιστά, φλογόσυρτα τῆς ἡδονῆς τραγουδία
κι οἱ σάρκες μας αἰώνια γροικοῦνε νὰ φιλοῦνται
μαδῶντας, ξεφυλλίζοντας ἀνέγγιχτα λουλούδια.

Τῆς προσδοκίας οἱ στιγμὲς ἀργοκυλοῦν καὶ πᾶνε
μὰ στὴν ψυχὴ κάποιες ὀρμὲς ἀτέρομονα μιλάνε.